

Vu Quy

Nguyễn Tú Mỹ

Thật ra em cũng có một đời chồng rồi đấy chứ. Cũng đám cưới rình rang. Cũng cỗ bàn la liệt. Cô dâu bỗng dưng bị dựng dây vào lúc nửa đêm để vấn tóc, đeo voan chờ nhà trai đến rước. Trang trọng như sắp đem một con mồi lên làm lễ tế thần. Khổ cho cái thân con gái. Em không thể nào chịu được cái nghi lễ rườm rà này. Cứng cứng, vái vái tứ phương tám hướng. Chiếc áo dài có cái cổ cao như lọ đựng vôi ăn trầu làm em ngứa. Ngộ nguậy mãi mà không dám đưa tay lên gỡ. Còn bó hoa cầm tay chả biết ai chọn vừa nặng lại vừa thô, y như cái gánh hàng hoa ngoài chợ. Em mệt và bực. Tại sao mẹ cứ khóc tí tí thế kia nhỉ. Nhìn mẹ khóc em cũng mũi lòng, nhưng không tài nào vắt ra được một giọt nước mắt. Mọi ngày chỉ động nhẹ là giọt ngắn giọt dài ngay. Thế mà hôm nay, vào cái ngày người ta bảo cô dâu phải khóc một tí cho thêm duyên dáng thì em lại chịu! Vả lại, em cũng không muốn làm lem cặp mắt mà bà chị họ đã cẩn thận tô tô, vẽ vẽ cả tiếng đồng hồ sáng nay. Em đã nhìn thấy cô dâu khóc trong ngày cưới rồi. Khiếp lắm! Hai hàng nước mắt lem đầy mascara chảy dài trên khuôn mặt trắng bệch, làm em nhớ tới cái mương đen sì đầy chuột ở đằng sau khu chợ nhà em. Xấu thế đấy mà cô dâu vẫn khóc sụt sùi. Con nhỏ bạn ghé tai thì thầm. Chị ấy yêu cái ông phù rê đứng bên cạnh kia cơ, chứ không phải ông chồng! À ra thế, được chồng cũng khóc mà hụt mất chồng cũng khóc. Phức tạp nhỉ! Tính em cũng hay khóc

hay cười. Chả thế mà mẹ hay mắng, con gái vô duyên, chưa nói đã cười, ai mà dám rước! Thế mà hôm nay cũng có người dám rước đấy.

Chung quanh em người đông đúc chộn rộn. Trông ai cũng trang trọng và lịch sự chi lạ. Ngay cả thằng bé con lấm chằm, đi chưa vững còn đeo cái tã to đùng mà cũng được mẹ nó tròng một bộ vest vào người. Chắc nó cũng đang khó chịu giống em chỉ chực đưa tay lên dứt cái nơ ở cổ ra mà mẹ nó đang cố ghì lại. Khổ thân thằng bé, em trợn đôi mắt bôi nhũ xanh lên nhìn nó. Nó nhìn lại em và ré lên khóc. Mẹ nó vội ôm lấy và ẵm ngay ra sân. Ngoài sân ấy chắc đang vui lắm. Em nghe tiếng ồn ào của lũ trẻ cười vui trong nắng. Ở một góc vườn, cây ngọc lan nở bung ra những bông hoa trắng muốt. Nắng trải dài trên từng cánh lá, sắc nồng và ấm. Em ước có một cái võng bắc chéo ở dưới tán cây để nằm lăn ra ngủ. Nắng nhập nhằng, chớp tắt, loé sáng ngay mặt em. Giật

minh. Ông thợ chụp hình đang rọi cái đèn ngay vào mắt, nhìn em cười hóm hỉnh. Bất quả tang rồi đấy nhé, cô dâu ngủ gục trong ngày cưới! Giá mà như mọi ngày là em sẽ nhẹ rãng ra làm mặt hề ngay. Nhưng hôm nay vào cái ngày mà người ta vẫn bảo, đời người con gái chỉ có một lần thì em không dám. Chỉ mới có tẩy máy rút mấy cọng lá trên bó hoa cầm tay thả xuống chân mà đã có người ghé tai: “Đừng rút ra nữa, không khéo chỉ còn tro lại cảnh không!”.

Em chán. Nhìn ngơ ngẩn lên chiếc bàn thờ trái khảm đỏ choét. Ở trên ấy thứ gì cũng đỏ. Cặp nến rồng - phượng tượng trưng cho chú rể - cô dâu mà khi này người ta đã cẩn thận thấp lên cùng lượt đang cháy dần hết nửa. Hình như cây nến phượng của em cháy chậm hơn thì phải. Còn cây nến rồng thì đang ngo ngoe muốn tắt. Bà vẫn thường bảo: “Cháu gái có tướng ăn hiếp chồng!” rồi cười sung sướng.

Ừ nhỉ ... mãi suy nghĩ lan man mà quên mất một người đang đứng cạnh. Người ấy mặc bộ vest có màu đen thẫm của con chó mực bên nhà hàng xóm. Người ấy cũng đứng yên lặng trang nghiêm như em, giữa mùi trầm hương quyện với nước hoa và hơi người. Em cúi đầu, nhìn ánh nến rọi lập lờ lên đôi giày đen bóng của người ấy. Lần thần nghĩ. Tại sao không phải là màu khác nhỉ. Đỏ chẳng hạn. Chọn màu nào diêm dúa lên tí nữa cho tươi cuộc đời. Cứ đen từ đầu đến chân như thế này thì bảo sao ông nào cưới vợ rồi cũng than số mình không may mắn! Cặp chữ song hỉ mạ vàng càng làm cho bình lay-on càng thêm nhức mắt. Hoa quả, đồ lễ đủ màu sắc được bày đầy hai bên giống hệt một gian hàng chợ Tết ngày xuân.

Sắp Tết nữa rồi đấy. Không biết năm nay có được theo lũ bạn đi chơi tết nữa không hay lại phải ngồi đằng sau xe ôm eo ếch một người. Rồi phân lì xì hàng năm ai sẽ lãnh dùm cho. Không khéo lúc đó lại phải móc hầu bao ra để lì xì lại cho người khác. Chả ai mà đi lì xì cho người đã có gia đình. Chán thật. Thế thì lấy chồng làm gì nhỉ. Tưởng

tượng ra cảnh, buổi sáng đầu bù tóc rối, vật nhau với thau quần áo, tã lót đầy ứ ứ. Vài ba đứa trẻ thò lò mũi xanh bò quanh quần bên cạnh, khóc lè nhè đòi ẵm. Còn người ấy đang ngồi vắt chân trên nhà dán mắt vào cái TV ồn ào những tin tức bóng đá. Nghĩ đến thế mà nước mắt đã muốn tuôn ra. Em tủi thân, em giận chỉ muốn dẫm cái gót nhọn hoắt của đôi giày lên trên bàn chân ấy! Đôi giày đen vẫn còn đứng bên cạnh em, kiên nhẫn, không xô dịch đi đâu phân nào cả. Em thầm nghĩ. Không biết người ấy đeo caravate hay lại thắt nơ xanh, nơ đỏ như ông hề của gánh hát rong dạo nọ, mà em cứ tò mò lần la lại gần để tưởng tượng ra bộ mặt thật đằng sau lớp hoá trang. Chỉ cần ngược lên một chút để nhìn mà em không dám. Khuôn mặt người ấy ra sao, em chẳng có một ấn tượng nào rõ rệt cả. Có ai đi lấy chồng mà không biết mặt giống như em không ?

Có tiếng nói loáng thoáng của người chủ hôn. Chú rể trao nhẫn cưới cho cô dâu. Người ấy xoay sang em, cầm lấy bàn tay, cúi xuống thật gần. Em ngược mặt lên tránh ánh đèn đang rọi vào mắt để nhìn khuôn mặt của người ấy. Khuôn mặt thấp thoáng, gần dần ... bất chợt biến mất. Và em giật mình tỉnh giấc!

Thức dậy bực ghê lắm. Bóng đêm nhạt nhòa trôi, để lại cho em nỗi trăn trở về một giấc mơ kỳ lạ. Người ấy là ai tại sao lại đến trong giấc mơ một cách bất chợt và ra đi vội vã như thế, để em cứ mãi loay hoay giữa mộng và thực hơn chục năm nay ? Mỗi đêm em chờ người ấy trở về trong giấc mơ, cứ khắc khoải như thế mà một thời thiếu nữ xuân thì trôi qua không hay biết. Lỡ dở bao nhiêu đám, cũng vì em vẫn chờ mong người ấy trở về với em trong cõi đời thường, chứ không phải trong giấc mơ đêm xuân của ngày nào. Mẹ cũng bắt đầu sốt ruột khi nhìn thấy sân nhà đã vắng những chiếc xe đậu trước cửa vào mỗi tối. Quang về quê lấy vợ xa xôi. Thuyền chán ngán cảnh theo đuổi không không nên cũng trốn nốt. Hòa băng đi

một thời gian giờ thấy cặp kè với con bé bên nhà hàng xóm. Người này đến, người nọ đi. Cứ như thể voi đàn ... Họ hàng ngày Tết đến thăm không còn chút sớm cho uống rượu nữa. Ai cũng có vẻ mệt mỏi vì phải chờ đợi mà chẳng rõ nguyên do. Và em cũng mệt mỏi khi nhìn thấy những đôi mắt trong chiếc gương soi ngày càng xuất hiện nhiều hơn. Đám con gái vẫn hay cặp kè cùng em đi chợ Tết ngày xưa cũng rã dần ra bớt. Đứa lấy chồng, đứa con đùm con đông. Mỗi lần gặp nhau lại tí toét hứa hẹn chuyện xui gia.

Chán ngán cảnh chờ đợi mãi cũng phải thôi. Trong một buổi tối thức trắng. Em nhắm mắt rút tên một người trong ống thẻ sau khi cầu nguyện chân thành người ấy đừng trở về trong giấc mơ của em nữa. Em mòn mỏi rồi, em không muốn chờ.

Thế là em đi lấy chồng cũng vào một buổi sáng mùa xuân. Hôm ấy nắng cũng nồng và ấm. Hoa ngọc lan cũng nở trắng xoá một góc vườn. Em đứng cạnh chồng trang nghiêm giữa khói hương nghi ngút. Và em chỉ muốn khóc ... Nước mắt rơi nhạt nhòa trên bó hoa cầm tay. Mười mấy năm chờ đợi cũng chỉ là một giấc mộng thoáng qua mà thôi. Chờ đợi vào mỗi buổi tối, trong từng giấc mơ để được nhìn thấy mặt người. Con chim bay mãi rồi cũng mỏi cánh. Rồi ai cũng phải tìm cho mình một nơi để tránh bão cho cuộc đời.

Nhìn lên bàn thờ trái chiếc khăn đỏ thêm có hai cây nến rồng phượng lung linh cháy sáng. Em khấn thầm, người ơi đừng bao giờ trở lại trong giấc mơ của em nữa, và cả trong cuộc đời đang tới của em. Hãy để cho giấc mơ ngủ yên. Hãy để cho khuôn mặt người chỉ là thoáng mờ nhạt. Đừng trở về khuấy động mặt biển đang muốn được bình yên. Hôm nay em đi lấy chồng...

January 2006

Nỗi nhớ

Nguyễn Tú My

*Có ai đó đi về ngang trường cũ.
Hái dùm tôi nhánh điệp ở sân trường.
Ngắt dùm tôi từng lá xanh nho nhỏ.
Gửi gió mang về cho kẻ sống tha hương.*

*Có ai đó còn giữ từng trang vở.
Lưu bút học trò viết vội giữa mùa thi.
Đọc dùm tôi lời để thương để nhớ.
Để cho tôi nhớ lại lúc xuân thì.*

*Có ai đó ngồi bên cầu thang cũ.
Châm dùm tôi điều thuốc nhẹ hơi bay.
Để tôi nghe tiếng quốc em đầu đó.
Mà thấy mắt mình chợt thoáng cay cay.*

*Có ai đó đứng chân bên cửa lớp.
Xin ngồi vào chiếc bàn học đầu tiên.
Ngắm dùm tôi chùm điệp vàng trước gió.
Sẽ hiểu vì sao nhớ ngày đại đến giờ.*

*Nhớ về ngày tháng cũ...
Nhớ về mái trường xưa...
Nhớ bạn bè thơ dại...
Dong lăm sao cho vữa nỗi nhớ...*
